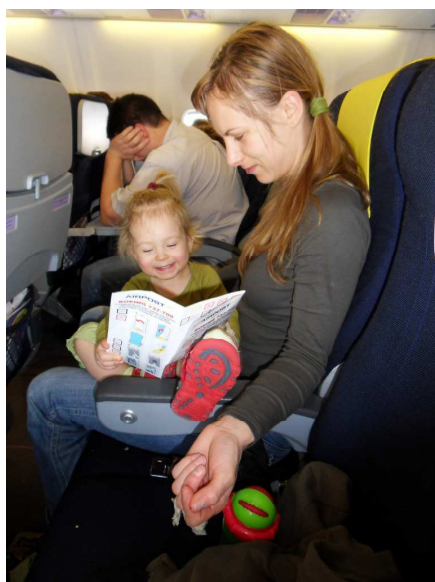

Kapverdské ostrovy (30.1.-6.2.2011)

Paríž – Dakar za 6 hodín

Nový kufr som vážila a prebaľovala aspoň 100x. Slávino určil limit 15 kg. Fasa, len kufr mal 5. Kúpili sme ten najväčší, aký sme našli, aby sa doň vmestilo všetko Millino jedlo (v prípade, že by sabotovala miestnu kuchyňu), nočník, chladené jogurty. Na magickú 15-tku som sa však nevedela dostať. Tak šiel von šampón, aj mydlo (dúfam, že nám v 4* hoteli nejaké dajú), nejaké oblečko (veď tato si prinajhoršom tričko na cestu kúpi. Dostal príkaz sa nepotiť a nezašpiniť.) a aj denník. Teraz, v lietadle, píšem na vrecko na zvracanie. Milla odľukuje na tatovi, ktorý ju hladká a zaľúbene pozoruje. Bola hore od 3.20, keďže sme mali check-in o 5.00. Nadšene rákala všetky lietadlá: „One, two, ...many airplanes,“ uzavrela to. Po odovzdaní kufra, kedy tetulke vôbec nevadilo, že má kufr 16 kg, sme jej zaobstarali nové fixky a komix Mickey Mousa, aby sme tých 6 hodín letu nejak zvládli. Prekvapenie. Neleteli sme priamo na Sal, ako bolo povedané, ale najprv do Senegalu – Dakaru, čiže + 2 hodiny navyše.

Som spokojná, že vo vrecku mám Kosatku Orku, ako ju volá. Nosí ju posledný týždeň všade so sebou. Keď sa spýtam, kam ideme letieť, povie „beach“. A čo tam budeme robiť? „Swim“. Ďalší vačok ukrýva bábiku a geparda (momentálny favorit). Samozrejme, že v ruksaku je pripravený Thomas s priateľmi a lexikón zvierat. Práve bilancujem zabudnuté veci: babyphone (takže sa večer nikam nedostaneme), vankúšik, obvaz – proti cucaniu si palca, nožík,... Ale podarilo sa mi zohnať sandálíky pre Millu, od jednej mamičky. Síce sú o číslo menšie, ale predsa. Po zistení, že najlacnejšie stoja v Saint Germain 75€, som bola ochotná ju nechať chodiť týždeň bosú.

Pod nami je hnedá africká krajina. Sem-tam mám pocit, že čierne bodky sú stáda divých zvierat, ale predpokladám, že je to skôr moja predstava, podobná tej, ktorú mám vždy, keď letím ponad more – veľryby. Slávo sa už ani nevzrušuje, keď mu na celé lietadlo vždy vykrikujem: „Aha, tá je ale veľká, to je určite veľryba!“ S úsmevom sa

porozhliadne okolo seba a vymení si s okolo sediacimi chápané pohľady.

Už od rána pociťujem v bruchu kŕče. A krátka návšteva turbulentnej toalety ma informuje, že po 6 týždňoch prichádza návšteva. Super. Čakala som a čakala...a nakoniec stačí kúpiť dovolenku a nastúpiť do lietadla a hneď sa ohlási....potvora.

V Dakare z lietadla nevystupujeme. Za vyše hodinu načerpáme pohonné hmoty a štartujeme smer Kapverdy. Pri výstupe nás ovanie lepkavý, teplý vzduch. A to je iba 26° C. Stačí, zhodnotili sme. Čakanie na cestu do hotela si krátame naháňaním lúčnych koníkov. Majú rovnakú farbu, ako scenéria tohto suchého ostrova. Sem tam nejaká vyššia burina, ale inak iba skaly a piesok.

Hotelový komplex je oázou v púšti. Mnoho zelene, príjemné prostredie a hneď vedľa dunivý oceán. Kapverdy boli objavené pomerne neskoro v roku 1406. Patrili dlhé roky Portugalsku. Cestovný ruch žije až

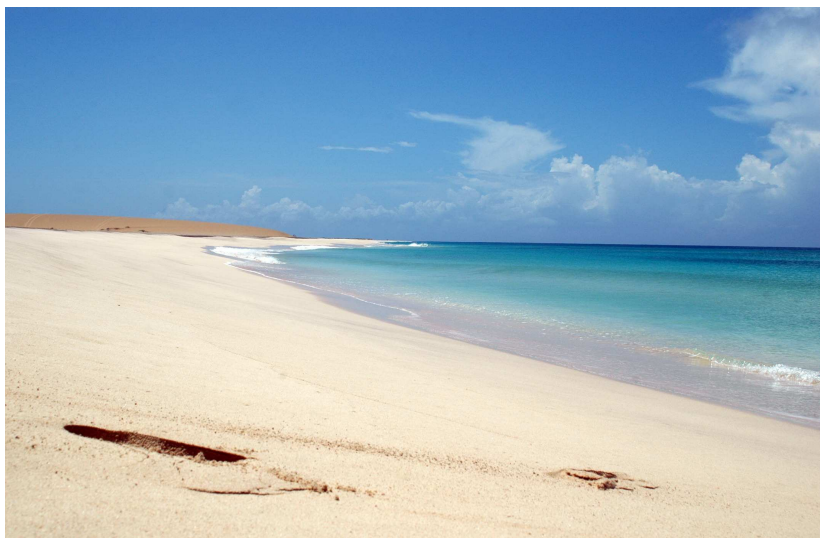

posledné roky, takže je tu veľa rozostavaných komplexov. Sal je najsuchší z 10 ostrovov. Ako jediný nemá vlastný zdroj pitnej vody. Odsolňuje morskú. Ovocie a zelenina sú importované. Vraví sa, že ostrovy sú rajom pre surferov, kvôli permanentnému vetru a divokým vlnám.

V izbe nás čaká nachystaná detská postieľka, ale Milla na ňu ani nemrkne. Rovno von k bazénu a potom na pláž. 2 hodiny sa zabávala presýpaním piesku.

Vln sa bojí, uteká pred nimi. Nevieme sa dočkať večere. A veru, sme viac, ako

spokojní. Prijemná reštika, milí personál a jedlo všetkých chutí. K tomu dobré víno a tipujem, že do 15 minút sme tuhí ako štolverky. Milla zdobe do všetkého. Po chvíli vyzerá, že zalomila hlavou opretá o stôl. Prezeráme si ostatných turistov. Takmer všetko starší ľudia. Taliani, Francúzi. Sem-tam začujeme aj iný jazyk. Ešte chvíľu posedíme na terase. Je tak 25°, čo je asi o 2-3 menej ako cez deň. Jediná vec, čo nám obom vrta v hlave je priepasť, čo cítime. Na 1. strane sme tu my v 4* hoteli, all inclusive a na 2. strane vidíme chudobu. A keď si pomyslíme, že kúsok od nás, v Afrike, je ešte horšie... až mám z toho výčitky.

NO stress shopping

Hneď po raňajkách sa vydávame na objavovanie najbližšieho mestečka Santa Maria. Slávino čítal, že by tam mala byť lacnejšia cestovka na výlety. Šliapeme po nekonečnej pláži s jemným bielym pieskom. Blankytné vlny obmývajú naše nohy. Prvý dojem bol „bfff“, ale po chvíli sa zdá voda teplá. Cestovku nachádzame hneď. S majiteľom kecáme po anglicky a potom sa ho spýtam, či je Rus. „Čech,“ hrdo odpovie. Zvláštne, pomyslím si. Počul nás rozprávať po slovensky a nepovedal nič. Ceny sú však rovnako vysoké ako v našom hoteli, takže z výletu na ostrov Fogo s výstupom na 3000m vysokú sopku asi nebude nič. 400 € sa nám zdá byť príliš.

Zastavujeme sa v obchode so suvenírmi. Ani nevieme ako a odchádzame s 2 drevenými soškami a ako darček sme dostali každý náhrdelník. Usmievavý obchodník nám zaželá dobrý deň a Slavo je spokojný, že

máme vybavené darčeky. Pokračujeme mestečkom. Pár navzájom kolmých ulíc s prízemnými, maximálne 1-poschodovými domami. Takmer všade sú malé obchodíky a na každom rohu čaká domorodec. Najprv sa zoznami a následne nato pozýva do svojho businessu so slovami:

„No stress, nemusíte nič kúpiť. A tu je darček.“ A hneď máme na krku náhrdelník číslo 2. Hľadali sme v podstate iba fľašu minerálky. Poradil kam ísť a hneď nás odtiahol k sebe. Vyzbrojený kalkulačkou nám predstavuje svoj sortiment vyrezávaných sošiek. V ruke stláčam ucho igelitky s 2 predchádzajúcimi

úlovkami a som pevne rozhodnutá nič nekúpiť a darček vrátiť... Ale odchádzame s ďalšou igelitkou – miskou, teda dlaňou, čo vytvára miskú. A teraz chytrý preč.

Cestou späť sledujeme a odhadujeme národnosť občasných turistov na pláži. Tak, títo sú isto zo severu,

všetci sú do jedného vo vode. Títo z juhu – do jedného sa grilujú na lehátkach. Míňame slečnu, ktorá „nedávno investovala do poprsia“ (komentuje tatko). Nahá behá po pláži. Túto časť nazývame silikónová. Doobedie trávime na pláži a Milla osieva piesok. Keď poobede naša cheetah zaspí (a táto s ňou), idem sa prejsť a preskúmať juhozápadnú časť ostrova.

Je divokejší, bez hotelov. Vlny sú silnejšie a mocne udierajú o pláž. Piesok je tu zlato-čierny. Spoločnosť mi robia malé vtáky, čo dokážu neskutočne rýchlo behať pred vlnami. Asi po 45 minútach narazím na opustené hniezdo korytnačích vajec. Sú otvorené, kožovité. Sem-tam sa i zdá, že sú i plné, ale to je iba klam a po pootočení v nich nachádzam iba piesok.

Zvyšok dňa trávime na veľkej pieskovej dune, kde pár dobrodruhov predvádza šmýkanie sa na piesku za pomoci veľkého šarkana. Až na 2. deň sa dozvedáme, že to trénujú na kitesurfing (surfovanie na snowbordovej doske za pomoci menšieho šarkana).

Tak, ty za 15€, ona za 15€ a malá za 5€.

Deň stvorený pre kitesurfistov. Fúka silný vietor, ráno ani nevykuklo slnko spoza hustých sivých oblakov, aj keď je príjemne teplo. Deň stvorený na objavovanie ostrova. Prenajímame si 4-kolku a hor sa. Ešte pred odchodom sa Mille s veľkým plačom podarilo ísť po 5 dňoch na veľkú. Ten cestovný šerbel', čo sme jej vzali, sa jej veľmi nepáči a nechce na ňom sedieť. Po 2 sekundách vždy vstane so slovom „done“.

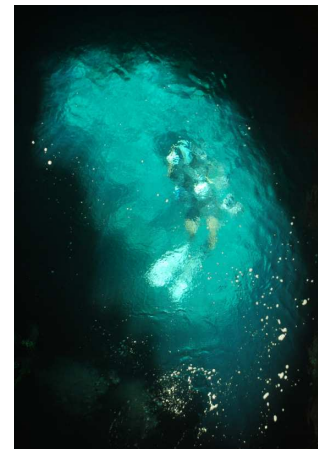
V podstate je na celom ostrove iba pár ciest, takže sa nedalo ani stratiť. Stačilo vedieť, kam chceme. Po

cestě k Modrému oku, sme sa zastavili na miestnom trhu rýb v prístave Palmeira. Domorodci sa odušu dohadovali na cenách úlovkov (barakudy a tuniaky). Pár detí si prišlo vypýtať kukuričné chrumky, ktorými sa naša cheetah krmila.

Cesta k Buracona ani nebola cestou. Museli sme sa spýtať domácich niekoľkokrát, kým sme trafili von z mestečka. Vykukali z ošarpaných chatrč, čo mi pripomínali naše rómske osady. Turisti v jeepe za nami mali rovnaký problém, tak sa nás držali ako kliešť. Po pár km cez nehostinnú pieskovo-skalistú savanu sme našli Modré oko. Je to jaskyňa v útesoch pod vodou, sopečného pôvodu, ktorá ma po dopade slnečných lúčov tyrkysovú farbu. Na tých pár metrov nás odprevadil miestny

predavač suvenírov Samba. Nasilu sa priateľsky zoznami a daroval nám „no stress“ náhrdelníky. Pozreli sme sa so Slávom na seba a želali si zdúchnuť. Vedľa Modrého oka bola ešte zelená mini zátoka, kde sa čvachtalo pár turistov. Samba nás už očakával. Boli sme ochotní kúpiť nejakú drobnosť, ale neustále nám pchal buď veľké veci alebo kopec drobných. Kupujeme drobnosť a Samba sa už neusmieva. Po chvíli začína poprcháť. A to tatko vravel, že tu posledných 5 rokov nepršalo. Ale ako sme sa dozvedeli, na Kapverdy počasie neprichádza, tam sa počasie rodí. Preto sa nedá predpovedať. Maximálne tak na 1-2 dni.

Prechádzame stredom ostrova. Má cez 200 km štvorcových a v strede je pár vyschnutých plantáží a stromov povykručaných od neustáleho vetra. Je tu i pár kopcov, no najvyšší má iba cez 400 metrov. Po krátkom obede a hraní sa na pláži pokračujeme. Mierime do povrchovej soľnej bane alebo skôr jazera Salinas. Na chvíľu sa zastavujeme na divokom čiernom východnom pobreží a okamžite sa k nám prihovára miestny, asi 13-ročný chlapec. Lá mavou angličtinou sa pýta, či chceme vidieť žraloky.

No, samozrejme a už ho nakladáme do auta. Tereňákom sa brodíme pieskom popri kamenitej pláži, kde posledné mesiace určite nik neupratoval odpad. Skaly sú ostré a vlny drsné. Ale asi tam turisti ani nechodia. Po 10 minútach cesty vystupujeme a chlapec nás vedie zátokou, kde je po odlive voda iba po lýtko. Kúsok od nás (asi 10 metrov) vidíme z vody trčať rýchlo sa pohybujúcu, plutvu. Chlapec

vysvetľuje, že to je iba „baby“, tak 1,5 metra veľké. Ešte ďalej zbadá Slávino omnoho väčšiu. „Mama,“ pritakáva chlapec. Cítim, ako voda pomaly stúpa a chlapec nás s rešpektom v očiach pred čel'ust'ami tigrieho žraloka ťahá z vody. Vraví, že sú nebezpečné.

Už nás čaká iba návšteva bane a chlapec trvá na tom, že nás tam (asi 5 minút cesty autom) zavedie. Po ceste sa ma Slávino pýta, či mu niečo dáme: „No jasné, 5-10 Euro.“ Lúčime sa s chlapcom. Tatko vyťahuje peňaženku a s úsmevom sa pýta, koľko sme dlžní. Chalanisko vážne povie: „Money.“ A hneď ukáže prstom na Sláva so slovami: „You 15, she 15 & baby 5 Euro.“ Slávovi zamrzá úsmev ako i ruka na peňaženke a vidno, ako to spracováva. Vyhodí ho? Nevyhodí ho? Vytiahne 20 eurovú bankovku a dá mu ju. Chlapec sa

pýta na zvyšok, ale Slávo mu iba sucho povie, aby opustil vozidlo. Mlčky a nechápavo ideme ďalej. Rozmýšľame, ako prišiel na taxu za Millu. Tatko reaguje ako osa na každé následné priblíženie sa hocijakého domorodca. No stress štýl ho už riadne vytáča. Vstupujeme do soľného jazera. Je plytké, rozčlenené na políčka. V niektorých je už vykryštalizované soľ a inde ešte voda, ktorá je 4x slanšia ako Mŕtve more. Samozrejme, že sa v nej čvachtá pár, zaručene európskych turistov. Pár minút pred západom slnka ešte využívame na hranie sa na pláži a kŕmime Millu jogurtom. No fúka taký silný vietor, že jej škripe medzi zubami.

Soursop (guanabana) alebo kapverdské prehánadlo

Už 2. deň veje na pláži červené vlajka. Vlny majú 3-4 metre a ísť do vody by znamenalo dobrovoľné obúchanie o dno s následným vyplavením na pláž. Západná časť ostrova vďaka neodbytným vlnám zmenila charakter. Voda zmyla pieskové duny, naplavila piesok na pláž a vytvorila akoby plytčiny dlhé 10-15 metrov, o ktoré sa teraz lámu vlny. More vyplulo aj nejakú zhrdzavenú, riasami obrastenú konštrukciu niečoho, čo sa podobá na kotvu.

Do vody idú len surfisti. Včera robili dokonca šou, pri ktorej sa im dalo vyliezť na chrbát a spraviť si 1-minútovú jazdu na divokých vlnách. Jedna pani sa odhodlala a držala sa ako kliešť a pokrikom hodným sirény. Pri sledovaní prebehli okolo 2 dievčatá. Uf, dali sa nazvať anorektické. Bežali odušu a vietor im fúkal do minimalistických plávok, ešte aj tie na nich viseli. Dala som si obvyklú prechádzku a na cípe so ich znovu stretla. Cvičili na zemi. Pritom si nahlas počítali odcvičené brušáky. Predstavovala som si, čo asi majú zvyčajne na obed – vzdušný šalát.

Apropo jedlo. Dnes som ledva 3x stihla dobehnúť na WC. Na obed som si dala nepoznané ovocie, soursop. Zvonku zelené, vnútri biele, konzistencia podobná vate, chutiace ako.... musela som dlho rozmýšľať. Ako Bajo žuvačka (spomienka na detstvo).

Milla pokračuje vo svojej olivovo-lentilkovej diéte, ktorú dnes obohatila o arašidy. Ale večer kričala: „Poo-poo coming.“ Ledva som stihla dobehnúť so šerblom. Ešte v limite som jej stihla podsunúť igelitové vrečko. Má ďalšie obľúbené slovo, tento krát slovenské: „Nechaj!“

A dnes tatovi povedala: „Rit’ mak.“ Čo pár krát od neho počula (do riti makovej). A to nechcel veriť, keď som mu nedávno vravela, že také slová pred ňou nemôže používať.

Práve sa v hoteli začína brazílska noc a animátori predvádzajú rôzne tance. Rozmýšľam, či je niekde inde na svete miesto, kde by belosi robili program a starali sa o černochoch. Otroctvo je síce dlho zrušené, ale aj tak sa ešte niekedy správame, akoby sme boli pánmi všetkého. V každom prípade majú hudbu a rytmus v tele, čo sa nedá povedať o niektorých dovolenkujúcich. Najprv len sedíme a zabávame sa na arytmičných francúzskych turistoch, čo tancujú od Shakiry až po francúzsky kačací tanec. Teda boli lepší ako povestné francúzske komédie. Po chvíli sme dostatočne nainfikovaní a pridávame sa. Stačí pár minút a lietame hore-dole po parkete. Jeden z frantíkov – starší pán, si chce bezpodmienečne zatancovať so Slávinom. Radšej sa poberáme spať.

Následný deň sa takmer stále hráme iba v hotelovom komplexe. Piesok na pláži pri silnom vetre pôsobí ako akupunktúra, čo sa Mille nepáči. Pridáva sa k animátorom pri bazéne a pri pesničke Bomba, hneď dvíha ruky a vrtí zadkom. Potrebujeme kúpiť plienky, nejako som ich zle vyrátala. Dostaneme odporúčanie ísť k Číňanom, kde by malo byť mnoho druhov. Fakt, Číňania ponúkajú plienky po kusoch a to rôzne druhy. Tí sa všade udomácnia a nájdú dieru na trhu☺

Podvečer ideme preveriť možnosť pozorovania veľrýb. Ale more je stále príliš divoké. Sklamany tatko si vylepšuje náladu zjednávaním cien darčiekov. Takmer v každom obchodíku prebieha identický rozhovor.

Predavač: „Hello, my friend. Where are you from?“

Slávo: „Slovakia.“

P: „Welcome to my shop. No stress my friend.“

S: „Hm, thank you. How much is this?“

P: (povie cenu, pri ktorej Slavino zdvíha obočie) „Hey, my friend, this is

Africa, this is a black market. I make my price, you say your price...and we will be happy.“

S: povie cenu (cca 3x nižšiu)

P: (vypúli oči a je na ňom vidno, že si práve formuje obraz o slovenskom turistovi) „Hey, today, no good day for my business. I make you a nice price.“

S: (zopakuje svoju cenu a pridá) „Hey, this is Africa!“

P: „Friend, we will be happy, this is a nice price.“ (a navrhuje svoju zníženú) „My daughter has a birthday today, so we can celebrate together.“

S: (zopakuje svoju cenu)

P: (privolí. A mne je trochu smutno)...

I am sorry...

Sme nasáčkovaní v lietadle. Let späť nie je ideálny. Úplne plné lietadlo, spiaca Milla na našich nohách a hodinové meškanie. Pilot nám pri štarte s pobavením oznámil, že v Senegale sa stratili 2 turisti. Tak ako my, mali medzipristátie na načerpanie hmôt a vyloženie turistov mieriacich do senegalských stredísk. No a tí 2 omylom vystúpili a už sa nevrátili. Ich batožina ostala samozrejme v lietadle. Chudáci.

Aby mi dnes nechýbal nejaký trapas, podarilo sa mi ostrieť okolo sediacich Milliným džúsom. Celkom som zabudla, že je v lietadle všetko pod tlakom....a jej fľaša po odistení priam explodovala. Ešteže má pán predomnou plešinu. Ideálne sa utiera.

Zasnená, rekapitulujem posledné 2 dni. Posledný večer sme chceli zažiť atmosféru v Santa Maria. Po večeri sme šupli krpca do nosičky a po tmavej pláži sme prešli k vysvietenému mestečku. Hudbu bolo počuť od všadiaľ. Každé 2. dvere predstavovali vchod do baru, reštaurácie alebo iného lokálu. Zvonku vyzerajú budovy dosť ošumelo. Tak, že vnútrajšok, štýl, zariadenie až príjemne prekvapia. Všade je neskutočne veľa ľudí. Všetko žilo. Vyjavení iba konštatujeme, že sme ani nevedeli, že je tu tak veľa turistov. A kde sú skovaní cez deň? Najviac je tu Talianov. Aj v našom hoteli práve prebieha talianska noc so živou hudbou.

Využívame ešte otvorené obchodíky so suvenírmi. V 1. som natrafila na drevené sošky afrických Masajov. Klasická, asi 30 cm vysoká soška. Neodolala som a 1 chytám, aby som si ho prezrela zblízka. Masajská cesta späť na poličku je však omnoho zložitejšia. Kámoš nechce ostať stáť a hrozným lomozom zhadzuje ako časti domina ostatným členom kmeňa. Všetky oči sú na mne. Keď dopadol posledný,

zmôžem sa iba na pokorné: „I am sorry...“ Milý predavač dokončil rozrobený obchod a prichádza mi pomôcť. No, zakaždým sa zrúta s rovnakým treskom. Radšej sa potichu vyparujeme.

Ráno pred odletom vietor iba pomaly ustáva, no rozlúči sa spolu so zubatým slnkom. S Millou si stavíme posledný pieskový hrad a tatko medzitým odbehuje do mestečka. Po hodine sa vracia s dreveným „thinking manom“, sochou, čo plánoval kúpiť. Je dosť ťažká. Leteli sme sem so 17 kg a naspäť máme 23. Na letisku ešte utrácame posledné peniaze. Sme spokojní všetci. Milla má lentilky a mamka perlové náušnice – darček k dnešnému 13. výročiu.

Smejeme sa pri spomienke na cestu autobusom na letisko. Dostali sme od delegátky hodnotiace formuláre spokojnosti. Hovorí sa, že Francúzi sú najhorší klienti. A naozaj, počas 30-minútovej cesty sme si vypočuli rôzne sťažnosti:

1 – let:

Nikto im neoznámil, že bude cez Dakar. Nikto im nedal vedieť, že v lietadle si budú musieť všetko platiť, aj vodu. Niektorí podotkol, že stretol známych, ktorí nemuseli platiť a ešte mali aj TV na palube. To sa strhla trma-vrma a nadávali všetci. Treba dodať, že vekový priemer autobusu bol cca 60 rokov.

2 – počasie:

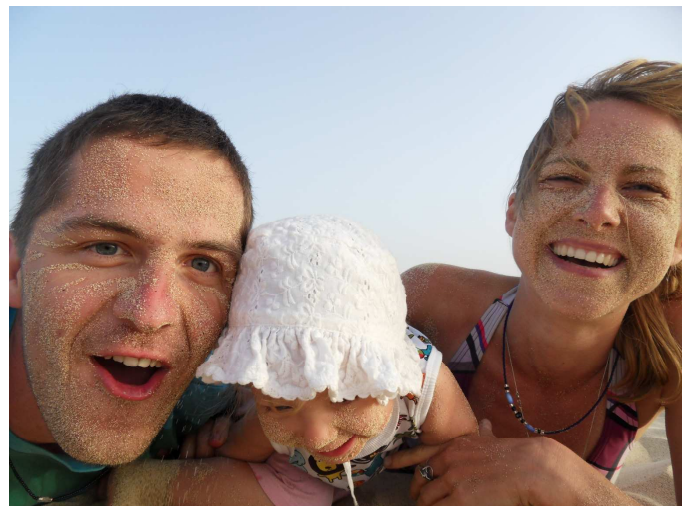
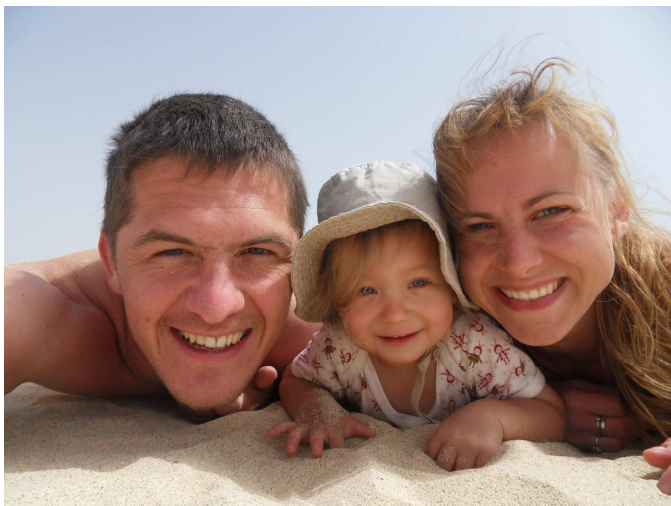
3 dni fúkal vietor a nedalo sa poriadne kúpať kvôli veľkým vlnám (hm, usmievam sa, boli nádherné. Tak sa sťažujte na lampárni, možno vám to preplatia).

3 – fakultatívne výlety:

Ako je možné, že si teta zaplatila výlet Catamaramom (loď na pozorovanie rýb, rybárčenie, šnorchlovanie) a nevidela žiadne ryby? Možno sa jej zľakli ☺

A tak ďalej. Navzájom sa prekrikovali, kývali súhlasne hlavami a rozhadzovali rukami. Ešte aj Milla nechápavo sledovala rozčúlených penzistov. Už nech sme doma....ale bol to nádherný týždeň. Vďaka zaň.

Piatok 11.2. 2011 Šiška párty

Tak ako každý rok, i tento sa začínajú Fašiangy. A k nim patria šišky. Je to naša rodinná záležitosť a po dlhé roky sme ich so starkou pripravovali pre celú rodinu. Väčšinou sme začali ráno o 8.00 (Borka už mala nachystané 2 plné vandle nakysnutého cesta) a plnili sme spolu s vyprážaním až do obeda. 150-160 kusov zmizlo behom 2 dní. Vždy prišla celá rodina, tak do 20 ľudí.

Už pred mesiacom som sa dohodla so susedkami, že im vystrojím malú šiška párty. Délphine, vydatá za Čecha, mi po zaslaní fotky šišky poslala správu: „Ale veď to sú koblihy, no to bude super.“ Zalizovanie sa dalo čítať z riadkov. A Valerie sa naučila šišky ešte aj vyslovovať, síce s francúzskym akcentom, ale sladko. Valentína chcela po našom ďalšom pečení prísť pomáhať, no ráno zavolala, že nepríde. Stála som s telefónom pri uchu a dívala sa na obrovskú masu nakysnutého cesta voňajúceho po citrónovej kôre a rume. Tak na 70 šišiek, keďže som myslela, že si časť zoberie so sebou. Nevadí. Rýchlo som volala Fínke Mari.

Spokojná sa púšťam do práce. „Horšie bude s Millou,“ ticho si vravím, „je to tak na 2-3 hodiny aj s vysmázaním.“ Ešte stihnem zavolať Borke a prekonzultovať posledné otázky. Z jej hlasu cítiť hrdosť i smútok zároveň. Je to už 2. rok, čo s ňou šišky nerobím. Minulý rok po ceste z Nemecka ochorela Milla a namiesto vyprážania som s ňou v ten deň skončila na Kramároch.

Najprv začínam s plnenými. Tatko pomlel večer mak a zmiešala som ho s vlastne vyrobeným slivkovým lekvárom. Popri hraní sa s Millou sa snažím povykrajovať ešte tie neplnené. Vysmážanie je už beh na dlhú trať. Milla je nespokojná, 4 krát kričí, že jej treba kakať. Chytro hádzem šišky do oleja a dávam dolu Millinu plienku, sedí na šerbli, šišky obraciam, dávam Mille plienku...a za minútu sa všetko opakuje. Pri posledných kusoch si odľukujem. Byt je zasmradený, lebo sem tam som nestihla.

Apropo smrad, v pondelok sa mi podarilo pri hre s krpajdou zabudnúť na mäso, čo som dala variť na polievku. Spomenula som si asi po hodine a.... po zdvihnutí pokrievky som sa skoro udusila. Vyvalil sa na mňa taký smrad zhoreného mäsa, že ho cítim ešte dnes. Valerie sa mi priznala, že keď nikto neotváral dvere, vzala kľúče, čo som jej dala, pre prípad núdze a vbehla do bytu. Myslela si, že sme sa udusili. Bola pripravená volať požiarnikov. Vďaka Bohu, že tak nespravila.... tento týždeň som ešte nemala žiadny trapas a tento by stál za to.

Pred Obedom prichádza Mari. Šišky chutia, berie so sebou balíček, a je ich o 8 menej. Kalkulujem a balím 10 kusov pre Poľku Katju. Odnesiem jej ich poobede v rámci zdravotnej návštevy. V utorok ju seklo v chrbte (lumbago, ako som sa naučila nový francúzsky výraz). Bola som jej dávať prvú pomoc a volať pohotovosť, keďže nehovorí po francúzsky. Pani na opačnom konci linky mi iba sucho oznámila, že lekár je momentálne mimo a treba zavolať po 15.00. Milé. Katja natiahnutá na zemi. Bolo 11.30. Na rukách som nosila hore-dolu jej 10-mesačného Antonyho, ktorý sa dožadoval cicíka. Lekár prišiel po 15.00, ale nič nespravil, lebo Katja myslela, že je tehotná. Na 2. deň prišiel znovu a už dostala injekciu a je schopná ako tak fungovať.

O 14.00, presné ako hodinky (ako by to ani Francúzsky neboli) klopú susedky. Val hneď podotkne: „Už od rána cítim tú vôňu.“ Ležérne sa usádzajú a očami počítajú množstvo. Ubezpečujem ich, že ich netreba hneď všetky zjesť a že dostanú výslužku domov. Délphine sa teší, lebo jej dievčatá „koblihy“ milujú. Val

je nejako bez nálady (čo často nebýva) a celý dialóg sa stočí na nadávanie na rodinné dovolenky. Jej svokra jej telefonuje pravidelne 2x denne a dnes to už asi mala za sebou. Svokra chce, aby išli celá rodina, teda, aj ostatné jej deti a vnúčatá na spoločnú dovolenku do Španielska. Medzi explóziami paniky zmiešanej s rozčúlením hádže jednu šišku za druhou. Délphine sa nejako pridáva. Hnev je nákazlivý. Tiež sa posťažuje na svojich českých svokrovcov a švagrinú. Popritom pridáva historku, čo neznášala na Čechách (bývali tam 2 roky). Že ju tam volali delfín špaček (Špaček je priezvisko jej manžela) a vždy predpokladali, že je chlap. Tak, keď jej niekto volal, vyzeralo to nasledovne: „Dobrý deň, pán Delfín.“

Môj výbuch smiechu trochu zmení atmosféru a navrhujem inú tému. Dievčatá si oddýchli a odchádzajú s plnými taniermi šišiek. Paráda, ostalo mi ich iba 15 a tie Slávino isto zvládne. Ešte volám Borke, aby som jej všetko zreferovala.

Pondelok 21.2. 2011 Po kom to dieťa je

Posledných 10 dní prešlo rýchlo. Asi aj tým, že sme mali buď ľudí pozvaných na obed, či večeru, alebo sme boli pozvaní my. Minulú nedeľu Poliaci Katja, Bartoš s deťmi. Teraz v sobotu na obed Markus. Slavov kolega, s ktorým som sa potrebovala dohodnúť na veľký nákup kvôli jeho štvrtkovej rozlúčkovej párty, čo bude u nás a príde 20 ľudí. Na večeru Fíni, no a včera sme boli na večeru pozvaní k „americkým“ Indom, Slávov kolega, ktorému teraz prišla aj manželka.

Milla má momentálne zvláštne chute. Tak som väčšinou oznamovala, že si o ňu s jedlom nemusia robiť starosti. Minulý týždeň mal chuť na múku. Čiže žiadne pečivo. K jedlu jej stačila miska múky a lyžička. Jeden deň nato mala kvasnicovú diétu. Vypýtala si balíček sušeného droždia a hor sa naň s lyžičkou. No a týždeň ukončila hrozienkovým dňom. Keď to tak vezmem, tak v podstate za ten týždeň zjedla vianočku v oddelenej forme. Je na delenú stravu.

Dnes k obеду mala chuť na mletú rascu a červenú papriku. Pomáhala mi variť cesnačku a najviac sa jej zapáčila práve červená farba. Nenápadne si zobrala celý pohár, prepašovala ho dolu stoličkou a usalašila sa za svojim stolíkom, slastne pri tom mňamkajúc. Po niekoľkých lyžičkách bola sýta a spokojná a samozrejme, že som si mohla so zvyškom obeda trhnúť nohou....

Ale, aspoň som našla riešenie, aj keď len čiastočné, na vápnik, keďže odmieta všetko mliečne. Jogurt obohatený o vápnik a stačí „iba“ 1 pohárik denne. Vďaka Bohu iba 1 a malo by to pokryť jej potrebu. Je to síce stále makačka, ale dá sa pretrpieť.

Piatok 25.2. 2011 A zvládla som to

Mám pocit, že cítim každý sval na tele. Moja únava zodpovedá priamo úmerne spokojnosti ľudí na včerajšej oslave. Markusová priateľka Melany sa podujala, že mi pomôže s prípravami. A som za to vďačná, lebo namiesto 3,5 hodiny by som v kuchyni trávila asi celý deň. Tak, aké bolo menu? Aby sme spravili medzinárodný mix, pripravili sme nátierky: bryndzovú s cibikmi, vajíčkovú a cesnakové Tzaziky. K tomu boli rôzne bagety a chlieb. K dispozícii boli 2 obrovské misy cestovinových šalátov: tuniakový a fetový. Plus ako chuťovka syrový quiche, bavorské grilované wuerstchen a slovenská klobáska. V mrazáku som mala iba štiplavého Kohúta, Slavovú obľúbenú klobásku: „Ale hádam ujde,“ povedala

som si. A aby sme mali aj dezert: ja som upiekla veľký plech orechovo – kokosového koláča, Melany priniesla škorícové slimáky a mali sme aj francúzsky jablkový koláč.

Milla bola celý čas fajn. Stačili jej ceruzky alebo jej obľúbená rozprávka o abecede (musím pri nej dávať iba pozor, keď sa príde po písmeno Z, pri ktorom neviem z akého dôvodu plače). Po sprataní všetkého riadu a zdravotnej vychádzky s návštevou kámošou „bug-ov“ na strome na parkovisku, mi ostávalo iba vysávanie a aké-také dekoračné prípravy.

10 minút pred 18.30 som ešte behala s mopom ako zapnutá v elektrike. Za jazdy som na seba hodila svoje nové čierne koktejlky, sprchu som nahradila deodorantom a snažila si očesať vlasy. Samozrejme, že boli také pomotané, keďže sú už dosť dlhé, že sa mi to nepodarilo a v duchu som si opakovala, že som to mala stihnúť predtým. Ešte chytro obliecť Millu a hostia môžu prísť.....

Markus s Melany prišli ako prví, aby ešte pomohli vo finálnej fáze. A potom nič. Prešla hodina a po frantikoch ani chýru ani slychu. „To som si mohla dať aj horúcu vaňu,“ frflala som si po pod nos, kým som vylepšovala dekoráciu na jedálenskom stole. Konečne sme využili jeho plnú 10-miestnu kapacitu a takmer sa pod všetkým prehýbal. „Ale veď, čo ma to vôbec prekvapuje, sme vo Francúzsku“, vylepšovala som si náladu a pchala som do Milly párku. Bola taká hladná, keďže som na ňu poriadne nemala čas, že spakovala rovno 2.

Pred ôsmou som už nevydržala a naložila si tanier. Pri prvom súste riadne cesnakovej Tzaziky zazvonil zvonček. 1. pionier v motorkárskom mundúre ma vybozkával medzi dverami a šiel si nahodiť niečo pohodlnejšie. Asi po 10 minútach je počuť ďalšie cín a do bytu sa valí naraz približne 12 ľudí. Pri bozkávaní sa snažím zdržiavať cesnakový dych a usmievam sa iba napol úst a nesiem plnú náruč rôznych vín na stolík s nápojmi. Samozrejme, že zo všetkých mien si pamätám iba jedno, dievčenské.

Nasleduje hromadné pchanie kabátov do chodbovej skrine a prehliadka bytu. Potom sa všetci ako na povel vrhnú na jedlo. Nenápadne pokukujem a snažím sa čítať v tvárach reakcie na brynzovú pomazánku. Ale dá sa a Slavo otvára ďalšiu a ďalšiu fľašu vína.

Kmitám medzi kuchyňou a jedálňou, dopĺňam

jedlo a zároveň sa snažím zabávať Millu, ktorá je z toľkých ľudí úplne bez seba. Od radosti pije z každého pohára, čo nájde. Tak medzi grilovaním ešte sedím na podlahe (vo svojich fajnových „haute couture“ šatoch) a čítame si, alebo len tak čarbeme po papieroch.

Jedlo chutí, rýchlo sa míňa, ale je ho stále dostatok a nálada je hlučnejšia a hlučnejšia. Najmä jedna Nemka, ktorá primerane k užitému alkoholu zvyšuje decibely a aj oktávy. Chodím relaxovať do kuchyne, kde si pokecáme s Melany. Som rada, že susedia nad nami odišli na dovolenku a nik na nás nezavolať políciu za rušenie nočného pokoja. Nieže by spievali. Iba potrebujú komunikovať svojim osobitým hlučným francúzskym štýlom. Ešte pár krát zazvoní zvonček a počet sa zastaví na 24, aj s nami. Pozorujem jednotlivých Slávových kolegov. Samé mladé uchá. Som tu asi 3. najstaršia. A toto sú ľudia, čo rozhodujú v najväčšej jadrovej firme na svete.... Hm, ani sa nečudujem, že to ide s Arevou dolu vodou. Veď, bez snahy niekoho zhodiť, títo chlapi nemôžu mať také skúsenosti.... Čo mi neskôr potvrdzuje aj

Slavo. Pre nové a nové projekty a naťahovačkami spojenými s predlžovaním projektov (niektoré sú známejšie ako Nekonečný príbeh), odchádza mnoho starších a skúsenejších ľudí.

O 22.30 Milla pre únavu aj napriek hluku ako na diskotéke zaspáva. Po Kohútovi neostal ani jeden krúžok a ľudia už nepostávajú, ale ležérne posedávajú až polihujú. Slávo nalieva neprestajne víno alebo rozdáva pivové fľaše. Na niektorých už vidno riadnu spoločenskú únavu, ale pijú ďalej. Najviac je mi sympatický nízky čiernovlasý chlapík, ktorý sa stále napcháva a neustále mi hovorí, ako mu chutí. Je mi trochu ľúto vysokého nemotorného Markusa, ktorý sa s kolegami v podstate týmto spôsobom lúči, ale nejako si ho veľmi nevšímajú. Dokonca si napísal aj nejakú slávnostnú reč. Ale malý papierik iba nervózne sem-tam prehodí z ruky do ruky. Priestor dostáva pred polnocou, kedy sa ho Slavo pýta, čo si z pobytu vo Francúzsku odnáša. Spomínaná hlučná Nemka sa chopí príležitosti a s krikom odpovedá za neho. Očami ho povzbudzujem, aby zo seba decentnou angličtinou niečo dostal. Nemku umlčuje ponúknutý koláč, čo s radosťou prijíma. „Kalórie,“ chichoce sa. Markus zo seba vydá suchú nemeckú 2-vetovú ódu na pozitíva práce vo Francúzku a rozhovor pokračuje ďalej úplne inou témou.

Po polnoci sa začne hromadné lúčenie, aby všetci stihli posledný vlak do centra. To už nemusím zdržiavať dych, lebo cesnak je cítiť z každého. Lúčime sa so slovami: „A do ďalšej dobrej párty.“ Do hodiny je byť v pôvodnom stave a pred 2.00 odpadávam do postele. Pri zaspávaní ešte začujem poďakovanie od svojho manažéra a želim si, aby zajtra prišiel niekto, kto sa bude o mňa celý deň starať a obskakovať ma.

Pondelok 28.2.2011 Akcia „PEŇ“

Únavy po párty som sa ešte nezbavila. Ešte fajn, že ma včera Slavino zachránil. Zobral Millu na pol dňa do Paríža na potravinársko-poľnohospodársku výstavu. Niečo minimalistické som porobila, natiahla si budík na 13.30, aby som šupla hranolky do trúby a tie boli hotové na 14.00, kedy sa mali vrátiť a zvyšok času som strávila v posteli počúvaním nedeľnej kázne cez internet.

Moje kobyľky sa vrátili takmer na čas. Všetko, čo mali nabalené na jedlo spráskali a ešte sa mi aj pochválili, čo všetko sa im na výstave podarilo ochutnať. Milla síce vyzerala, že tie kombinácie robia v bruchu akrobacie, ale bola spokojná. Až kým nevstala z poobedňajšieho spánku.

Trochu uplakanú a bez nálady sme ju obliekli a hor sa do lesa. Bolo celkom príjemne. Slávovi udrhel do očí popílený strom. Vedeli sme si predstaviť, kam by sme ho dali na terase. Našli sme 2 pekné 50 kg kúsky a nenápadne sa ich snažili dogúľať k ceste. V lese bolo dosť ľudí. Číhali sme na parkovisku, kým odíde viac ľudí... a práve vtedy sa pri našich pňoch zastavil starší pán a začal sa vŕtať v motore svojho auta. Čakali sme, odišiel po pár minútach. Tato skočil na plyn a za pár sekúnd sme mali pne v kufri. Teraz ich už máme na

terase a snívame, ako budeme v lete grilovať a sedieť na nich.